EMMA McLAUGHLIN & NICOLA KRAUS

NOVINKA OD AUTOREK ZFILMOVANÉHO BESTSELLERU *HOLKA NA HLÍDÁNÍ*

JAK BÝT DOSPĚLÁ

EMMA McLAUGHLIN & NICOLA KRAUS

JAK BÝT DOSPĚLÁ

DOMINO

2016

Copyright © 2015 by Italics, LLC
Translation © 2016 by Dagmar Kubíková
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu How To Be a Grown-up,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2015,
přeložila Dagmar Kubíková
Jazyková redaktorka: Naďa Hloušová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2016

ISBN 978-80-7498-135-7

Část 1

Kapitola 1

Poslední prázdninový víkend mi horko stále sedělo za krkem jako mokrý ručník. Stála jsem na verandě s tříletou Mayou a vyhlížela mezi stromy auto, které zvíří prach na silnici. Po dvou týdnech, strávených u tchyně v domě bez klimatizace a Wi-Fi, jsme už obě chtěly zmizet.

„Rory, drahá!“ ozvalo se zevnitř. Trhla jsem sebou. Projevy náklonnosti nikdy nevěstí nic dobrého.

„Ano, Val?“

„Nehrála si Maya s mým lapačem snů?“

Maya zavrtěla hlavou a její ohon, ještě mokrý po koupání v tůňce, mi zapleskal ze strany na stranu po stehně. „Myslím, že ne, Val,“ odpověděla jsem. „Jasně jsi jí řekla, na co nemá sahat!“

„Když to říkáš.“

Val jsem si oblíbila víc, než je ve vztahu s tchyní obvyklé, ale jestli budu muset v tomhle vedru ještě hodinu pokračovat v pokusech o zdvořilou konverzaci, exploduje to mezi námi jako v nějaké dramatické hře.

Původně jsme plánovali, že můj manžel Blake bude po celou dobu s námi. Chodili bychom na túry po Catskill Mountains ještě s desetiletým Wynnem a procházeli bychom se podél řeky Esopus Creek. Ale potom Blakeovi znovu volali kvůli seriálu pro internetový kanál Netflix, kam šel na konkurz, a tak musel na poslední chvíli skočit do letadla směr L.A. Úpěnlivě jsem doufala, že tu roli dostane, každá buňka mého těla, každý atom si nepřál nic jiného. Potřeboval ji. Potřebovali jsme ji.

Blake je totiž výjimečná osobnost, je to profesionální herec, a to už od dětství. Ale když se nám narodila Maya, proud úspor se ztenčil na stružku a odhalil nestabilitu našich příjmů jako rozpraskané koryto řeky. Celé naše prázdniny, celý náš život teď závisel na tom, jestli tu roli získá, což bylo v jeho moci asi tak jako vyhrát v loterii.

„Mami, poslouchej!" Maya začala poskakovat a ukazovala prstem. Na příjezdové cestě jsme zahlédly auto z půjčovny a právě v tu chvíli dveře na verandu zavrzaly a přiběhl za námi Wynn.

„Sláva!" přidala jsem se k jejich radostnému tanečku, ještě než jsem se sklonila pro tašku. Auto rozvířilo javorové listy a byl tu. Blake Turner. Za volantem dvoudveřového červeného kabrioletu.

Pohlédla jsem na naše sbalené oblečení, hračky a sportovní vybavení. Na dva týdny s dvěma dětmi potřebujete hodně věcí. Ani kdyby mi Maya seděla na zádech, tak se nevejdeme. Právě jsem chtěla otevřít pusu a položit jednu z variant otázky *Co to má být, Blakeu?* Ale pak jsem zachytila jeho výraz. Přestože viděl své děti po několika dlouhých týdnech, z čehož by jindy radostí metal salta, teď se sotva usmíval.

„Tak co?" Val vyšla ven. „Dostal jsi to?"

•

Neměla jsem v úmyslu vzít si herce.

Vlastně to bylo ztělesnění nejhorší noční můry mých rodičů. Nejspíš všech rodičů. Podobné noční můry, jako že se vaše dítě přidá k sektě nebo že nebude mít žádný smysl pro humor. Sheryl a Randy McGovernovi z Oneonty v New Yorku si takhle moji budoucnost rozhodně nepředstavovali. Rodiče se seznámili na ekonomické škole a ráda bych vám řekla, že nejsou tak obyčejní, jak si je teď asi představujete, že rádi nosí kožené oblečení nebo mají vysoký cholesterol. Moji rodiče jsou zkrátka milí lidé, kterým uvěříte, že vás budou ochraňovat před berním úřadem. Marně se snažím přijít na to, co se jim asi honilo hlavou, když mě poprvé spatřili ve třpytivém baretu, který jsem si koupila v charitativním obchodě, a přinutila je sledovat mou třetiřadou verzi muzikálového čísla *Hey, Big Spender*.

K mému překvapení mě podpořili. Byli z toho trochu zmatení, ale podpořili mě. Dokonce i potom, co jsem se rozhodla vzdát se klasického univerzitního vzdělání a začala chodit na Fakultu múzických umění Státní newyorské univerzity v Purchase. Tam jsem v sobě objevila hlubokou vášeň pro dvě věci: scénografii a Blakea Turnera.

Poprvé, když jsem ho zahlédla v kampusu, myslela jsem, že mám vidiny. Že nějaká extra silná kombinace smutku po domově a ředidla vykouzlila před mýma očima můj pubertální idol, jako kdyby to byl džin, který vyskočil z tisíckrát políbených stránek časopisu *Tiger Beat*. Nemohla jsem uvěřit, že Blake Turner, *ten* Blake Turner, je se mnou na škole.

Když si sedal v jídelně na židli, na sobě roztrhanou kostkovanou košili, vlněnou čapku hluboko naraženou přes své

bolestně nádherné rysy, burácela mi v hlavě jediná věta: *Jestli se ho nedotknu, tak umřu!* Okamžitě jsem běžela zpátky na pokoj a zavolala své nejlepší kamarádce ze sedmé třídy. Byl totiž rok 1992 a nikdo ještě neměl e-mail.

Jeho příběh jsme znaly nazpaměť. Jak ho v devíti letech objevili pro seriál *Cooties*. Jak potom, co se z něj stal trhák, hrál syna Harrisona Forda v tom dramatu o koňské farmě a jak se potom stal idolem všech holek kolem patnácti let. Ale potom tak nějak... zmizel.

Po kampusu šly zvěsti, že s příchodem puberty začal přicházet o role kvůli svým vrstevníkům jménem Leo a Toby, kteří na diváky působili autentičtěji. A tak mu jeho agent řekl, ať klidně počká, že po dvacítce začne se svýma azurově modrýma očima dostávat spousty rolí a znovu bude mít stálou práci.

Blake se tedy přihlásil na školu v Purchase, kde jsem byla i já a všichni ostatní, a mohli jsme tak omdlévat z jeho Hamleta, z jeho Filipa a Jeana Valjeana a z jeho Equuse. Zvláště z Equuse.

Já jsem ale měla smůlu. Jak bych ho prosím vás mohla zaujmout, když jsem jako studentka na katedře scénografie byla neustále pocákaná barvami, pokrytá sádrovým prachem, vlasy jsem nosila smotané a spíchnuté tužkou a na džínových lacláčích mi visel opasek na nářadí? Neměla jsem u něj šanci.

„Jasně, že máš šanci!" ječela na mě Jessica, když jsem na něj toužebně hleděla přes hlavy ostatních na nějaké příšerné domácí party. „Spousta slavných lidí si bere ty normální." Na Blakea sláva rozhodně čekala, o tom nebylo pochyb. Jediné, v čem se blýskalo na lepší časy na temném nebi naší promo-

ce, byl Blakeův nevyhnutelný úspěch a to, že budeme moci do smrti vyprávět, jak jsme s ním chodily do školy.

„Slavným se líbí, když jsou v páru ti víc sexy," souhlasila naše spolubydlící Claire.

Při zpětném pohledu je legrační, že argumentovaly takhle: slavní muži si berou průměrné ženy. A ne: hele, tady je kluk ze stejné školy, co má penis a v sobě pár drinků. Vsadím se, že když ho trochu povzbudíš, ještě rád ho do tebe strčí. Byly jsme mladé a poblouzněné romantikou školních let a toužily jsme po dlouhodobém vztahu.

Na střední nebo na vysoké přece hodnotíme vztah podle toho, jaký má potenciál pro manželství.

Je zvláštní, že po promoci, když mi bylo stále více přes dvacet a právě potenciál pro manželství pro mě *měl* být důležitý, jsem měla čím dál vágnější cíle. Zbláznila jsem se do kluka jen proto, že on se zbláznil do mě. Randění v New Yorku připomínalo neustálou a neúnavnou snahu polapit vůni síťkou na motýly. Jestli ta vůně není třeba jedovatá, to se zjišťovalo až po překročení určitých hranic.

Později, když někdy příležitostně Jessica a Claire odešly z našeho mrňavého bytu v East Village a já jsem chytla Blakea v televizi, například ve starém filmu nebo v některém z dílů *Pohotovosti*, cítila jsem pod kůží zrychlený tep stejně jako tenkrát ve třinácti. Pokaždé jsem instinktivně uvolnila vlasy zastrčené za ušima, jako kdyby mě mohl přes obrazovku vidět.

Krátce po mých třicetinách jsme jednoho podzimního večera s Jessicou zapadly do baru na Avenue B, kam jsme jít nechtěly, ale teplota najednou prudce poklesla a my jsme nebyly dostatečně oblečené. Jessičin přítel Miles byl v Chicagu,

aby dokončil studia výtvarného umění. Zkoušeli odloučení, které jim naštěstí nakonec nevydrželo, a časem se k sobě vrátili. Svůj podíl na tom nejspíš měly i deprimující noci, jako byla tahle.

Právě jsem se chtěla protlačit k baru a objednat nám pití, když mě Jessica popadla za paži. Málem tak narušila mou rovnováhu na vratkých sexy botách, které jsem úplně zbytečně nosila do přeplněných barů, kde by nikdo nezaregistroval ani chlupaté pantofle se zajíčky. „To je Blake!"

„Proboha, kde?" Přikrčila jsem se, rozpustila si vlasy a přejela zuby jazykem ve stejnou chvíli, kdy mé nohy začaly samy couvat k východu.

„U baru. Běž ho *pozdravit,*" dodala důrazným tónem, který se jí později velice hodil při výchově dvou synů.

„Ne! *Nemá tušení, kdo jsem!*"

„Tak se mu představíš a řekneš, že jste spolu chodili do školy mrňavé asi jako autobus."

„Já *nemůžu.*" Odvážila jsem se vystrčit hlavu nad přítomný dav. Měla pravdu. Blake Turner. U baru. Po kostkované košili a tričku s kapelou Dinosaur Jr. ani památky, stará čapka odešla uličkou rovnou z promoce. Měl na sobě upnutou košili, kvalitní džíny a účes jako z Wall Street. Byla to ale ta samá tvář. Okamžitě mě polilo horko ze vzrušení.

„Co je to s tebou?" naléhala Jessica. „Je ti třicet! Právě sis vyhádala zvýšení platu s největší mrchou na oddělení."

„Já nevím," zaúpěla jsem. „Když se na něj podívám, cítím se, jako bych měla pořád rovnátka."

„Jsi sexy, Rory. Sexy." Vůbec jsem ji nevnímala. Myslím, že nám určitá část mozku v pubertě zamrzne a po celý život se vidíme na stejné příčce společenského žebříčku, jako jsme

byli tenkrát. A funguje to oběma směry. Předsedkyně třídy Cindi Sherwoodová pracuje na benzínce ve svém rodném městě nedaleko od našich. Přesto svým úsměvem ve všech pánských zákaznících stále vyvolává pocit, jak ohromného štěstí se jim dostává, když jim věnuje minutku svého drahocenného času. To *já* v hlavě pořád ještě čekám, až vyrostu, až mi narostou prsa, až mi kosmetické čisticí tampóny pomůžou s pletí. Sice neměřím víc než metr šedesát, ale prsa mi narostla a už se nedá popřít, že mám záviděníhodnou postavu, ale mně to pořád nějak nedochází.

„Co moje šikmé obočí?"

„Náno jedna pitomá, to nikdo nevidí, jenom ty." Chytla mě za ramena. „Dám ti dvacet dolarů, když tam teď hned půjdeš."

„Ale já jsem se neoholila." Takhle to po třicítce chodí. Nebude si nejspíš pamatovat, jak se jmenuju, ale jestli ano, další logický krok je sex.

„Jestli to neuděláš a on si vezme Jennifer Garnerovou, budeš toho po zbytek života litovat."

„Tak jo." Málem jsem zešílela. V mojí verzi příběhu jsem se právě ocitla vteřiny před dechberoucím hrdinstvím. Ale...

„Rory McGovernová!" Jako by mě poznal sám Bono. Pomalu jsem se otočila tváří k němu.

„Blake? No páni!"

Zvedl paže a objal mě. Skutečně mě objal. „Mám takovou radost." Otočil se k chlapíkovi, se kterým tam byl, menšímu blonďákovi s úzkou bradou. „Chodili jsme spolu do školy!" řekl a myslel tím mě a Jessicu. „Tohle je můj kamarád Chester. Děláme spolu na představení *True West* v divadle Cherry Lane. Můžeme vás pozvat na drink?"

„Jasně!“

„Jsem tak nadšenej, že vás vidím. Obě měly ohromnej talent,“ vysvětlil Chesterovi, kterého to očividně nezajímalo. Mě odstrkovali lidé, kteří se snažili najít místo tam, kde žádné nebylo, a já mezitím přemýšlela, jakým jadrným bonmotem shrnu svůj dosavadní život, abych se mu zdála naprosto neodolatelná.

„Pořád píšeš?“ Usmál se na Jessicu.

Virbl pro staré známé ‚ano, ale...‘

„Jo,“ odpověděla s povzbudivým úsměvem. „Ale ne scénáře.“ Nechutné ‚ano, ale‘ zaznívalo jako podivná mantra, kdykoli jsme narazili na někoho ze školy. Bývali jsme samí tanečníci, malíři a básníci, zato teď se z nás stali instruktoři pilates, maskéři a lektoři. „Pracuju pro jeden web,“ dodala Jessica. „Je to souhrnné zpravodajství, jsem editorka.“

„Super,“ pokývl. „A co ty, Rory? Pořád nosíš tu pistoli na hřebíky?“

Nemohla jsem uvěřit, že si to pamatuje. Jak se plazím kolem scény při zkoušce na *Soukrom*ých *životech* a on se do půl těla nahý líbá s Condrou (což prý v sanskrtu znamená ‚měsíc‘). Živě si pamatuju, jak jsem ho hřebíkem málem přibila k pódiu, protože mě šíleně rozrušil způsob, jakým jí držel tvář. „Mám na to licenci. A taky mám černý pás v umění s bruskou a v několika státech jsem dokonce dostala povolení nosit šídlo.“

Zasmál se. V duchu jsem vystřelila paže nad hlavu jako triumfující boxer. „Takže pořád děláš scénografii?“

„Vlastně mě od ní Jessica zachránila.“ Chytila jsem ji kolem pasu. Během čekání na velký nápad, kterým oslní celou Ameriku, začala Jessica psát pro ženské časopisy. Když poho-

řela s články na téma *20 způsobů, jak ho rozpálit* a *Byla jsem dětská nevěsta*, dostala práci v časopise *Domino.* Ospravedlnila nám to slovy: „Všichni potřebujeme na něčem sedět. Na gauči můžeš masturbovat, menstruovat, je mi to fuk, to není moje starost. Já vám prostě ukážu ty gauče." Když její editoři potřebovali, aby kávový stolek za 500 dolarů vypadal jako stolek za 5.000 dolarů, zavolala na to mě. A když mi došlo, že je to mnohem líp placené, než o co jsem se snažila v zapadlé divadelní díře na Dvanácté avenue, tedy postavit celou divadelní scénu z ruliček na toaletní papír, už jsem zůstala.

Potom editorka z *Domina* přešla do *Elle Décor*, tam jsem se potkala s jedním fotografem a ten mě doporučil uměleckému řediteli časopisu *Architectural Digest.* Najednou ze mě byla stylistka na volné noze, která fotí po celém městě. Mohla jsem se přestěhovat ze čtvrti Morningside Heights a najmout si podkrovní byt na západní Osmdesáté ulici. Byla jsem na sebe pyšná.

Hlodala ve mně jenom stará známá pochybnost – když je už i moje šilhavá asistentka zasnoubená, co je na mně špatně?

„Jsem stylistka pro časopisy o bydlení."

„To zní dobře," usmál se mile.

„Ale co je to v porovnání s tebou. Ty děláš *True West*," rozplývala jsem se. „A viděly jsme tě v *Zoufalých manželkách*."

„A v *CSI*," přidala se Jessica.

„A ve filmu s Vincentem Gallo o tom podfukáři."

„Je to moje práce," zaprotestoval.

„To ne, jsi *slavný*," vyvracela jsem mu to. Ale ne tak slavný, jak jsme čekaly. Možná byl slavný jen pro nás, ale skuteč-

ná sláva už byla nepochybně za dveřmi. Stačilo jen se na něj dívat.

Sklonil se, položil mi konečky prstů na bedra a přiložil rty k ušnímu lalůčku: „Nechceš najít stůl někde vzadu?“

„Pojďme si dát další drink,“ pobídla nás Jessica.

Z jednoho se najednou staly tři. Blake je přirozený vypravěč a zasypával nás historkami z natáčení, až jsme se s Jessicou smíchy popadaly za břicho.

Chester byl mrzutý. Náhle vstal a zeptal se Jessicy: „Nechtěla bys odsud vypadnout?“

„Proč ne?“

Věděla jsem, že to právě zahrála jako zkušená dohazovačka, ale nechala jsem ji odejít a zároveň okamžitě znervózněla z pomyšlení na to, že jsem s Blakem sama. „Promiň,“ řekla jsem, jako bych se chtěla omluvit, že se mnou nechtěně uvízl na rande.

„Máš ráda palačinky?“ zeptal se.

Přešli jsme park na Thompkinsově náměstí ke stánku s celonočním provozem na Avenue A. Cestou mi vyprávěl, jak probíhají zkoušky a jak se Chester neumí uvolnit. Dali jsme si napůl nutellovou s banánem a mně už nebyla zima.

„Máš na rtu šlehačku.“

„Cože?“ *Já se zabiju!*

„Tam ne,“ řekl, když se mi ji nepodařilo slíznout. Pak se naklonil a utřel ji špičkou jazyka.

Těžko se věří, že pohádky nepíšou svobodné ženy, že ve skutečnosti neexistovala Hana Christiana Andersenová. Protože některé hodiny a noci se čas zastaví v tak dokonalé chvíli, že už v ten moment, kdy ty úžasně nádherné události probíhají, přesně víme, že na nás ráno nečeká nic jiného než dřeváky a saze.

Vzala jsem ho za ruku a tou druhou mávla na taxík.

„Na Osmdesátou a Amsterodam, prosím."

Položila jsem si hlavu na opěradlo vedle něj a on se mi podíval do očí. Položil mi ruku na stehno (díkybohu přeskočil pichlavá lýtka) a pomalu ji sunul nahoru. Nemluvil. Dokud jeho prsty nenarazily na krajkový okraj mých tang. Ten odsunul stranou a strčil do mě prst. A to mě ještě ani nepolíbil.

Když se rozednilo, byla jsem smířená s tím, že vyrazí do ulic hned s ranními novinami, ale držel mě v objetí, dokud mi nezazvoní budík. A znovu jsme se milovali, i když jsem v tu dobu měla být s Claire na spinningu. Počítám, že výdej kalorií byl zhruba stejný.

Nikdy to s nikým nebylo takové jako s Blakem. Ne proto, že jsem měla celých osmnáct let čas na to, abych si to důkladně vysnila. Blake věděl, jak se mě dotknout, jak se dotýkat mých nártů, jemné kůže na vnitřní straně paží, za ušními lalůčky. Pokud něco nevěděl, zeptal se mě na to způsobem, který docela rozpouštěl veškerou mou stydlivost.

Potom chtěl vědět, kde bych si dala brunch. Procházeli jsme se v parku a ten večer pro mě uvařil. Prostě tam byl. Blake Turner, v mé síti na motýly, v mé garsonce, ve mně.

„Tak co," zeptala se znovu Val, když jsme stáli na zaprášené příjezdové cestě pod horkým sluncem.

„Dostal jsi tu roli u Netflixu?"

Zavrtěl hlavou.

„Ach, Blakeu," řekla jsem a pocítila bolest na hrudníku. „To mě hrozně mrzí."

Vzal telefon ze sedadla spolujezdce kabrioletu. „Agent mi nechal vzkaz, až když jsem byl ve vzduchu. Zbabělec pitomej." Blake začal znovu mluvit vulgárně, když naznal, že Wynn v deseti letech už všechna neslušná slova slyšel a Maya je zase ještě moc malá na to, aby si jich všímala. Nesouhlasila jsem, ale teď opravdu nebyla vhodná chvíle toto téma otevírat.

„To nic, dostaneš nějakou jinou," řekla Val. Už se na něj přestala dívat a místo toho začala nesmyslně přenášet tašky po verandě. „Nechceš banánovou zmrzlinu?"

Ignoroval ji, znovu nasadil úsměv, vystoupil z auta, vzal Wynna kolem ramen a přitáhl ho k sobě. „Bavili jste se dobře?"

„Chytli jsme žábu," pochlubil se Wynn. „Vyhledal jsem si ji. Je to skokan levhartí." Podrobně mu vypověděli detaily o našem krátkém a dobrodružném vlastnictví obojživelníka. Blake zdvihl Mayu a lechtal ji nosem na bříšku, až radostně pištěla.

„Všichni před odjezdem na záchod," zavelela jsem. Děti vběhly do domu a já jsem čekala, že mě Blake obejme a přitiskne k sobě jako vždycky, když je dlouho pryč. Ale tentokrát jenom prošel kolem mě k autu a otevřel kufr.

No tak dobře.

„Probereme to spolu večer?" Nemohla jsem si pomoct, potřebovala jsem od něj slyšet nějaké ujištění.

„Pojďme to radši sbalit." Přikývla jsem, ale nevěděla, co si se všemi těmi zavazadly počít. Ustoupit mu stranou, aby pochopil, že tohle cvičení popírá fyzikální zákony? Nebo to zkusit?

„My ale máme krámů," řekl zlostně, když se marně po-

koušel zabouchnout kufr auta, ve kterém byla stěží polovina našich věcí a Wynnovo kolo ještě stálo na zemi.

„Myslela jsem, že si půjčíme SUV, jako cestou sem," řekla jsem a cpala další tašky do prostoru pod nohy. Wynn a já budeme muset jet s nohama přes sebe.

„Nic jinýho už neměli."

„Už když jsi auto objednával?" divila jsem se.

„Tak jsem zapomněl, no. Něco z těch krámů tady bude muset zůstat do příště."

„Ne!" Maya se vrátila právě ve chvíli, kdy Blake vyložil její batůžek Hello Kitty s plyšáky zpátky na zem, a propukla v pláč. „Moje kamalády ne!"

„Tohle ne, Blakeu. Neboj se, Mayo, tvoje kamarády tu nenecháme." Zamračil se a já jsem znovu otevřela kufr. „Projdeme všechny věci a vybereme, které tady můžeme nechat."

„Vy tu něco necháváte?" Val vyšla ze dveří, jako kdyby za nimi celou dobu stála a čekala na svou narážku.

„Ano, nebude ti to vadit?" Zeptat jsem se jí musela já. Když jsme od ní něco potřebovali, její syn se takových konverzací zásadně nezúčastňoval. Dokonce i tento náš dvoutýdenní pobyt, který měl pokrýt čas mezi letním táborem a návratem do školy a který měl původně podle Valina přání trvat jen týden, i ten jsem s ní domlouvala pouze já.

„Ovšem," stáhla rty. „Až se zbarví listí, přijedou sem na návštěvu mí přátelé."

Když Blakeovi prarodiče zemřeli, zdědila Val peníze, koupila farmu a přestěhovala se sem do Woodstocku. Ramenní vycpávky, licence realitní makléřky i boj matky samoživitelky, to všechno bylo pryč. Místo toho začala studovat reiki, psát pochybnou poezii a vyrábět keramiku na

hrnčířském kruhu. Po tom všem totiž hrozně toužila a uvítala to s otevřenou náručí jako teenager v 60. letech. Svou svobodu brala jako zdvižený prostředník všemu, co ji v mládí učili, že má od života chtít. Ukázala ho tak i zubaři, kterého sbalila na Bostonské univerzitě a obětavě podporovala po celou dobu studia, dokud ji nevyměnil – na to si počkejte – za prsatou dentální hygienistku a nevykašlal se na ni i na alimenty.

Proto jí všude visí zvonkohry. Proto má nálepky s nápisem *nelep se mi na zadek* na kufru auta. Proto taky cítí hlubokou nechuť pokaždé, když od ní někdo něco chce.

„To nepřijedou dřív než na konci října, Val. Vyzvedneme si to ještě předtím," ujistila jsem ji.

„No dobře." Odvrátila se a snažila se tvářit nenuceně. Chápavě. „Když to jinak nejde."

Zatoužila jsem nastoupit do toho směšného auta, stisknout ruku svého muže na řadicí páce a nechat Woodstock sto kilometrů za sebou. „Všichni nasedat, jedeme!"

Dlouhá cesta v pomalu se vlekoucí prázdninové koloně s celou rodinou a v rozpáleném autě není právě ideálním prostředím k tomu, abyste rozpoznali, kdy s vámi někdo nemluví a kdy se tu hrůzu jen snaží přetrpět. Někde u mostu George Washingtona jsem ale začala Blakea podezírat, že se mnou zkrátka nemluví. Jenže my jsme si potřebovali promluvit. Zoufale jsme to potřebovali už celé měsíce. Blake by měl každý rok vydělat hereckou prací třicet tisíc dolarů, abychom mohli platit pojištění Herecké asociaci. Do toho se ovšem nepočítá práce pro divadlo ani žádný z filmů mimo asociaci, který točí pro své přátele. Přesto jsme se díky pře-

bytkům z úspor a nárazovým pracovním možnostem do rodinného rozpočtu nakonec vždycky nějak vešli. Měla bych vysvětlit, že nic z toho by nebylo možné bez ‚našeho bytu'.

Blake zdědil byt s regulovaným nájemným na západní Padesáté šesté ulici, kde s ním bydlela Val po rozvodu. Mělo to být na přechodnou dobu, ale pak se do čela New Yorku dostal Rudy Giuliani, starosta, který všechno změnil. Z města, kam se předtím normálně stěhovaly rodiny, se stalo město, kde se daruje sperma, krev, orgány, *cokoliv!*, jen aby mohl člověk zůstat. Proto se bytu s regulovaným nájemným jen pár bloků od Kolumbova náměstí nikdo nechtěl snadno vzdát. Takže díky nízkému nájmu, zdravotnímu pojištěním od hereckých odborů i díky tomu, že jsme byli schopni pokrýt péči o děti, dokud nezačaly chodit do veřejných škol, jsme to zvládali z měsíce na měsíc bez nějaké větší finanční injekce. Deset let. Sto dvacet měsíců. Bez zranění, úrazu nebo zánětu zubního nervu, který by nás položil.

Letos se Blakeovi nepovedlo získat roli v pilotním díle ani jediného seriálu, proto jsem opatrně navrhla, ať si promluvíme a začneme to řešit. Jaký máme plán? Budeme to takhle dělat, dokud děti nepůjdou na vysokou, na kterou nemáme peníze? Vynulujeme každý měsíc bankovní účet? Budeme čekat na další euforii, že dostal práci? Ta euforie se čím dál více podobala stavu drogově závislých, kteří žijí od dávky k dávce. Pak ale dostal šanci na seriálu Netflixu. Byla to hlavní role, která měla všechno změnit, něco jako byl Don Draper pro Jona Hamma.

Čím víc se Blake blížil čtyřicítce, tím častěji se u nás doma o Jonu Hammovi mluvilo s téměř posvátnou úctou, jako se v jiných rodinách mluví o Ježíši. V době, kdy se Jon Hamm

přihlásil na konkurz do seriálu *Šílenci z Manhattanu*, byl totiž pořád ještě číšníkem.

Z televizního studia si pozvali Blakea do Los Angeles, nechali ho udělat kamerové zkoušky, testovali ho vedle Marie Bellové, vedle Katherine Delaneyové, i když z dialogů ani nepoznal, která by měla být jeho matka a která jeho žena. Tam a zpátky celé jaro a celé léto. Nechtěl vzít jinou práci, kdyby musel ‚naskočit'. Dělala jsem na volné noze tolik zakázek, kolik jsem si mohla dovolit, ale začínalo mě to děsit. Každý den jsem běžela pro poštu, jako zamilovaná puberťačka plná očekávání, že přijde nějaký zapomenutý šek, který nás zase na chvíli zachrání.

„Blakeu, hrozně mě to mrzí," řekla jsem, když jsme zastavili před domem. „Ale musíme to nějak začít řešit hned, jak děti usnou." Vysadil nás u domu se všemi zavazadly a chystal se vrátit auto.

„Jasně," řekl a odjel, aniž se na mě podíval.

Když byl pryč, s dětmi jsem všechno vybalila, zapnula pračku a navečeřeli jsme se. Vyběhli jsme do parku, aby si ještě užili jeden z posledních letních večerů. Až když jsem jim chystala oblečení na první školní den, konečně přišla zpráva od Blakea: *Narazil jsem na Jacka. Zašli jsme na panáka.*

Spala jsem snad už celé hodiny, když vklouznul do postele vedle mě. Nechtěla jsem se hádat. Chtěla jsem se k němu přivinout, cítit jeho prsty ve vlasech, cítit pod tváří tlukot jeho srdce, který mi dá jistotu, že v tom nejsem sama, že to zvládneme spolu. Turnerův tým.

Ale on se ke mně nepřitiskl. Táhla z něho whisky.

„Bavil ses dobře?“ zašeptala jsem.

„Zavolal mi Pete. Někdo mu vypadl z toho krátkýho filmu, co točí na Rhode Islandu,“ řekl vyčerpaně. Hluk dopravy zvenčí náš rozhovor podkresloval. „Desetidenní natáčení.“

„Aha?“ řekla jsem to jako otázku. „Kdy?“

„Zítra.“

„Vždyť jsi neviděl děti už čtrnáct dní.“

„Budu na Skypu. A ráno sednu na vlak, až je zavedeme do školy.“

Neptal se mě, oznamoval mi to. Ještě deset dní na děti sama. To zvládnu. Když to potřebuje.

„Ale Blakeu, až se vrátíš, musíme to probrat.“

Kapitola 2

„Nestalo se ti něco?“ ptala se mě druhý den ráno Jessica po telefonu. Klečela jsem přitom na zemi u Mayi v pokojíčku a česala ji první den do školky. Jessica už byla v kanceláři v Time Warner Center, sídlící jen pár bloků od nás. Úplně jsem viděla, jak okusuje pero, jen aby dala pokoj svým nehtům. Byla teď editorkou rodičovské přílohy v *Huffington Post*. Jessica má dva syny, Henryho a Guse. Je jim teprve sedm a pět let, ale její pracovní doba rodičovství naprosto vylučuje.

„Jsem naštvaná za něj, za nás oba. Mysleli jsme, že tohle konečně vyjde. Mayo, přestaň se vrtět,“ procedila jsem skrz zuby, ve kterých jsem držela gumičku do vlasů s obrázkem Hello Kitty.

„Ale teď mi aspoň Blake nemůže zakázat, abych si našla práci na plný úvazek.“

„Ach, Rory,“ řekla Jessica, což mělo ve zkratce vystihnout spoustu otázek: *Na plný úvazek? Kde? Co chceš dělat?*

„Jak to jde u vás?“ zeptala jsem se.

„My jsme dnešek začali na zemi v obýváku nad Minecraf-

tem. Henry mi řekl: ‚Mami, chtěl bych vymyslet, jak zabít co nejvíc lidí.' A já na to: ‚Broučku, neříkejme těm skřítkům nebo trpaslíkům, nebo co to je, lidé, protože to zní ošklivě.' Je to svým způsobem milé, že ani nechápe, co je na tom špatného. Smrt pro něho zatím nemá žádné přirozené konotace. Dokonce ani slovo zabít si nespojuje se smrtí. Pak mi Henry a Gus chtěli začít tu hru vysvětlovat, ale já bych to samozřejmě nestihla do práce, už tak jsem šla pozdě. Zkusím domů přijít dřív, než usnou, aby mě to mohli naučit." Jessica se rozhodla velice správně, když se dala s Milesem znovu dohromady. Miles vede úspěšnou firmu zabývající se grafickým designem přímo z domu, vozí děti a vyzvedává je, a když jsou nemocné, je s nimi doma, zaběhne pro nákup, prostě dělá všechno to, co má mít na starosti Blake, ale nějakou záhadou to nedělá.

„Mám na druhé lince Claire," řekla jsem, „to musím vzít."

„Pozdravuj ji a řekni, že chci zpátky svou halenku. Ahoj!"

„Jak se má moje holčička?" zeptala se Claire, která s telefonem na uchu funěla na orbirtreku. Claire je abstraktní malířka, jejíž ‚ano, ale' momentálně znamená práci pro plánovací oddělení Muzea moderního umění.

„Bude mít ve svůj velký den culíky."

„Mamka mě češe!"

„Dej mě na hlasitý odposlech. Ahoj Mayo. Tady tvoje kmotřička."

„Ahoj, Claile!" Maya Claire zbožňuje. Claire je totiž ve svých jednačtyřiceti přesvědčená, že nikdy nebude mít vlastní děti. Proto Mayu zahrnuje vším, co na sobě má obrázek Hello Kitty.

„Volám ti kvůli školce. Pořádně to tam rozjeď! Vyhlídni si někoho, kdo se bude tvářit vystrašeně, a rozděl se s ním

o modelínu. Takhle můžeš najít kamaráda na celý život. A večer mi zavolej, povíš mi, jak ti to šlo."

„Tak jo!"

„Co máš na sobě?"

„Ty zelený šaty od tebe a boty se sldíčkem a plinceznový kalhotky."

„To je prima, kalhotky s princeznou. Nebojíš se, že naštveš módní návrháře z Upper West Side?" zeptala se Claire, když jsem si ji zase dala na ucho.

„Já proti módě s princeznami vůbec nic nemám. Podle mě to je naposled, co je u Mayi nějaká postava v centru pozornosti. Po Disneyovi už to bude jen rychlý sešup směrem k *Mrtvé striptérce 3* nebo některému z dílů *Kriminálky New York*."

„Pozor, další holka, co se řítí do průšvihu! Půjde jí to skvěle. Pak mi zavolejte." A byla pryč. To je celá Claire. Pamatuje si, že je dneska velký den, a zavolá Maye, aby ji povzbudila. Ví, že i já jsem nervózní, protože Maya je prosincová, takže bude ve třídě vždycky jedna z nejmladších. Zavolá a pak šup zpátky do svého luxusního života, kde oškubává slavné a bohaté lidi o hromady peněz.

„Tak, děti, běžte dát tatínkovi pusu na rozloučenou a sejdeme se u dveří." Pořád ještě vyspává, přestože slíbil zavést je do školy.

Popadla jsem kabelku z lavičky v hale a zkontrolovala svůj odraz v zrcadle. Tento týden jsem zestárla. Podle mě se to děje v nárazech, jako když prezident přes noc zešediví. Asi rok a půl jsem se držela nad vodou, ale najednou se mi vrásky kolem úst prohloubily. Přesně teď by Jessica řekla: *Protože ses celé léto s dětmi tolik usmívala!* Byla to optimistka.

Otočila jsem se a zběžně se prohlédla z profilu. Stejně jako ostatní newyorské matky jsem si postavu udržela neustálým tlačením kočárku a proplétáním se po schodech v metru. Přesto vím, že kdybych zvedla halenku, ukázalo by se v okolí pupíku popraskání svědčící o dvou těhotenstvích. Někdy bych nejradši zatřásla svým čtyřicetiletým já a zaječela na ně: *Nejez žádný salát, neztrácej ani vteřinu starostmi o zadek a neviditelnou celulitidu. Jsi pevná! Bradavky ti trčí vzhůru a vaginu máš jako svěrák. Tak běž a buď sebevědomá, třeba i nahá!*

Vzdychla jsem a přehodila si kabelku přes rameno.

„Tati, tati, podívej, mám plinceznový kalhotky!" Až do haly jsem slyšela, jak se Blake směje.

„Ale neukážeš ty svý skvělý kalhotky hned první den ve školce úplně všem, že ne?"

„Ne-e."

Několik minut si s dětmi nenuceně povídal, dodával Maye i Wynnovi odvahu a já mezitím zírala na proužkovanou tapetu, kterou jsme spolu lepili, když byl Wynn ještě v chodítku. Právě jsem chtěla zavolat, že už musíme jít, když se Wynn zeptal. „Nechceš se rozloučit s mámou?"

„Už jsme se loučili. Tak běžte." *Cože?*

„Je osm hodin," zavolala jsem. „Popadněte batohy a jdeme!"

Ve škole nikomu nesmíme říct, že se něco stalo s autobusem nebo že nám nejelo metro, protože správně máme bydlet v docházkové vzdálenosti.

Okolí Kolumbova náměstí, kde bydlíme, je plné boháčů. Nikdo z nich neposílá své děti do pekla státních škol, které

i při nejlepší vůli poskytují jen povrchní vzdělání. Takže jsem si nechala svou garsonku a pronajímám ji, abych dětem zajistila místa ve škole, kam bychom patřili, kdybychom tam bydleli. Což je obrovský podvod. Ovšem když soukromá škola stojí okolo čtyřiceti tisíc dolarů ročně, pak to za ten risk stojí.

Kdybych někdy tahle čísla řekla svým rodičům, okamžitě by přijeli, násilím mě naložili do auta a odvezli do Oneonty. Tam šťastně a spokojeně žije můj bratr s manželkou na tisíci metrech čtverečních, je tam slušná škola a mít auto je tam stejně snadné jako mít psa.

Wynn byl celou cestu nezvykle zamlklý a najednou mi stiskl ruku. „Tohle je můj poslední první den."

„Na téhle škole ano, ale slibuju ti, že v životě prožiješ ještě spoustu prvních dnů."

„Mně se tady líbí. Nechci odejít." A to jsme právě chtěli začít vyplňovat přihlášku na víceletou střední školu, a ta je podle všeho ještě komplikovanější než přihláška na univerzitu.

„Vždyť už jsi páťák! Budeš nejstarší ve škole!" Wynn potkal svého nejlepšího kamaráda a dovnitř vběhli spolu. Díky tomu jsem se mohla soustředit na to, abych doprovodila Mayu. Políbila jsem ji na vršek její rozkošné hlavičky a musela se stáhnout. Ne před Mayou, která už mezitím z kostek Hello Kitty stavěla ambiciózní projekt, ale před ostatními matkami.

Matky ze školy na Osmdesáté sedmé ulici jsou rozděleny do dvou nesmiřitelných skupin. Já bohužel vím, co se v každé z nich říká o těch druhých, protože jsem byla na obou stranách. Když se narodil Wynn, snažila jsem se pracovat na volné noze, ale problém s takovými zakázkami bývá v tom, že

nabídka přijde na poslední chvíli nebo se změní datum nebo je to až v Miami. Já tu práci chci vzít, a právě když Blake řekne: „V pohodě, o všechno se postarám," pozvou ho na konkurz a pak se hádáme, čí práce je důležitější: můj ubohý plat za jeden den, anebo jeho šance, že dostane roli, která nám zaplatí nájem na celé měsíce?

Mezitím jsem se začala vystavovat riziku, že získám tu nejhorší pověst v oboru – nespolehlivá. Proto jsem zpomalila a živila v sobě naději, že až Wynn začne chodit do školy, zase naskočím. Což se mi tři roky dařilo.

Potom mi jeden silnější příraz při sexu na usmířenou uvolnil tělísko a – jejda! – Maya.

Takže jsem znala i tu druhou stranu, posezení u kávičky po tom, co jsme odvedly děti do školky. Slyšela jsem pomlouvačné řeči, o kolik toho ty ztrápené pracující matky přicházejí, a proč vůbec mají děti? A když jsem naopak spěchala na metro, nemohla jsem přeslechnout odsuzování matek, které ‚nemají celý den nic na práci'.

Já to ale vidím takhle: představte si, že žádná matka nechodí do práce. Najednou se ocitáme o dvě stě let zpátky. A teď si naopak představte, že jsou všechny matky až do večera v práci. Kdo bude psát s dětmi úkoly? Ke komu si budou chodit pro radu? Svět nás přece potřebuje všechny a my bychom měly přestat psát o sobě navzájem ošklivé věci po stěnách veřejných záchodků.

Tentokrát jsem byla ztrápenou matkou, která má jen dvacet minut na to, aby se dostala do centra. Takže jsem sedla na taxík, v něm chvíli zírala na telefon, pak jsem se zhluboka nadechla a vytočila číslo.

„Ahoj, krásko."

„Ahoj, Clive," pozdravila jsem svého agenta. Byl jím už patnáct let a pořád mě měl rád, i přes to, kolikrát Blakeův rozvrh zasáhl do práce, kterou jsem slíbila.

„Nemáš být na focení?"

„Je první den školy, ale neboj. Místo jsem si nachystala předem a je tam Zoe." Zoe je má asistentka. Je se mnou od chvíle, kdy absolvovala na Parsonsově škole designu, protože ona umí vyřešit každý průšvih. Máme fotit tapety a byt žádné nemá? Nikdy nezačne bezmocně kvílet: „Ale oni ty tapety sundali!" Jde a koupí nějaký balicí papír a izolepu. Ona je řešení zabalené v odpovědi nacpané do zázraku – esence výkonnosti.

„Co pro tebe můžu udělat?"

„Potřebuju práci." Původně jsem plánovala, že teď, když bude Maya ve školce od devíti do šesti, budu pracovat častěji, ale na volné noze. „Na plný úvazek. Co nejdřív." Jako bych dopředu tušila finanční potíže. Jako takový ten zamračený farmář v katastrofickém filmu, který zírá na oblohu bez mráčku a zničehonic řekne: „Všichni do sklepa."

„Teď zrovna o ničem nevím, ale víš, že na tebe myslím s každou zakázkou, co se dá na volné noze dělat." Denně slýchám o redakčních radách v časopisech, z nichž odpadávají lidé až příliš rychle, a to je pak skoro to jediné, čím jsou v oboru proslulé – kdo všechno už u nich není. A čím je zaměstnanec zkušenější (čti: starší), tím vyšší je suma na výplatní pásce. Proto jsou ženy mého věku první, které musejí odejít, konkurence je čtyřnásobná, zatímco příležitosti mizí. Právě když nám dozraje sebevědomí, právě když naše děti umí konečně naplnit i vyskládat myčku, samy jsme odsouzeny k vyhození jako přezrálé ovoce.

„Díky, Clive."

„Děje se něco, kočko?"

„Čím jsem starší, tím víc miluju, že mi tak pořád říkáš. Ahoj."

Taxík zastavil před mrakodrapem a po uširvoucí jízdě výtahem někam až na okraj atmosféry mě ve vstupní hale uvítal stejný pohled jako vždycky: po dokonale čisté podlaze na pozadí absolutního klidu divoce křižuje dvacetiletá žena v chirurgických návlecích na botách. Až odsud odejde, ten byt už v sobě nikdy nebude mít tolik – energie.

Cák! „Sakra."

Tenhle byt má mnoho ohromujících vlastností a patří mezi ně i vstupní hala postavená nad vodním prvkem. Vypadá jako jezírko s lekníny, přes které musíte po alabastrových dlaždicích přeskákat do obývacího pokoje. Dnešní fotky mají doplnit rozhovor, podle něhož majitelé chtějí, aby jejich hosté ‚zpomalili', chtějí je donutit, aby ‚se rozhlédli'. Protože jinak by zřejmě přehlédli okna vysoká přes tři patra s vyhlídkou až k Atlantiku.

Cák! „Sakra."

„Mohli byste všichni laskavě přestat padat do zenové brány? To jste fakt takoví pitomci?" Slyším Glena, našeho fotografa z jižního Londýna. Mluví jako z filmu Guye Ritchieho a je permanentně naštvaný.

Zničehonic se vedle mě objevila Zoe a beze slova mi podala kávu, která byla nějakým zázrakem ještě horká, protože Zoe je zkrátka kouzelnice. „Jak to jde?" zašeptala jsem.

„Glen má problémy se světlem."

„To vidím." Vidět jsem ale nemohla nic, protože jsem mžourala. Ten den, kdy jsem tu byla focení připravovat, za-

lila město typická srpnová průtrž mračen, po které chodníky voní deštěm. Teď svítilo slunce a kompletně bílý obývací pokoj mě oslepoval. Doslova. Paprsky se odrážely od lesklých stěn, naleštěné podlahy a kovového nábytku. Nedalo se tomu uniknout. Nasadila jsem si sluneční brýle.

„Co to máš v puse?“

Otočila jsem se, abych vyplivla žvýkačku, a přitom jsem spatřila majitelku bytu v bílých botách s vysokou podrážkou a bílých harémových kalhotách. Mračila se na své dítě. To pokrčilo rameny. Po plovoucím schodišti z plexiskla sbíhala filipínská chůva: „Paní, promiňte. Utekla, když já přebalovala dvojčata.“

„Otevřít!“

Dítě povolilo spodní čelist, matka mu sáhla do úst a vytáhla malou tmavou hrudku. Rozinka?

„Po, zaveď ji nahoru.“ Matka položila věc na hliníkový parapet. Uvědomila jsem si, že jsem si předtím na podlaze všimla celé hromádky těchto hrudek. Než jsem se jí mohla představit, vytočila číslo na mobilu. „Dobrý den, tady je Hellerová. Koupila jsem u vás instalaci ze slunečnicových semen. Moje dcera si jedno strčila do pusy. Nebyl náhodou u vás v Tate problém s keramickým prachem, není toxický? Měla bych s tím něco dělat? Mám poslat chůvu, ať ji zavede k pediatrovi?... Dobře, řeknu chůvě, ať to pohlídá. A jak to bude dál? Pošle mi pan Weiwei novou instalaci? Mám tu porušenou poslat zpátky poštou?... Žertujete? Vždyť to právě přišlo, jak to, že na to není záruka? To je neslýchané. Koupila jsem – už nevím přesně kolik těch semen bylo, ale podle učení Tao je počet důležitý a já nechci mít o jedno míň. Zavolejte mi k telefonu Mary!“

Odešla jsem po špičkách pryč, abych pro Glena upravila finální kompozici a přestala myslet na Blakea. Určitě si říkáte, co se dá na domě, do kterého se už nasypaly miliony dolarů, ještě vylepšit, aby upoutal pozornost. Tak za prvé jsou to květinové aranže, které domov oživí. Ty s sebou vždycky nosíme my. Vzpomínám si, jak jsme jednou fotili v domě kousek od Páté avenue. Pět pater autentické secese, naprosto žádné ohledy na výdaje: tělocvična, vinný sklípek, podlaha dovezená z Itálie, strop z Francie, ale žena si do předsíně objednala kulatou vázu s růžovými růžemi. Růže ze samoobsluhy na rohu. Nikde v celém domě růžová nebyla, nedávalo to esteticky žádný smysl, ale co naděláte.

Cák!

Pak jsme uslyšeli: „Sakra práce, krucinál." I když jsme ji zatím neviděli, sevřené samohlásky nám ji okamžitě prozradily. Právě jsme se dozvěděli, při jaké příležitosti začne velká Kathryn Stosselová nadávat – když spadne až po kolena do stojaté vody. Vyšla zpoza rohu a úplně promáčené lodičky jí bimbaly na prstě. „Může někdo zavolat mé asistentce, ať mi sem doveze boty? Řekněte jí, že mám na sobě tmavě modré šaty Balenciaga." Neřekla to nikomu konkrétnímu, ale během hodiny vtrhla její asistentka do dveří i s lodičkami. Kdyby dala Kathryn pokyn prázdnému pokoji, určitě by se v něm i nábytek mohl přetrhnout, aby její příkaz splnil.

Kathryn je hlavní editorkou *Světa dekoru*, je naší šéfkou a co se estetiky týče, je oficiálním newyorským arbitrem vkusu. *Podle Kathryn Stosselové je nová čajovna* Bergdorf's *„okouzlující"* a v tu ránu je sehnat rezervaci do čajovny ještě těžší než sehnat obsluhu, když už v ní sedíte. Nikdo z renomovaných designérů se neodváží dát na desetimiliardový trh

s vybavením pro domácnost nic, aniž by to s Kathryn prokonzultoval.

„Aspoň už vím, že nemám tolik spěchat." Políbila se s naší hostitelkou, která se omlouvala a nemohla uvěřit svým očím, že je Kathryn u ní doma. Od chvíle, co uviděla první plány bytu, je to určitě vyvrcholením všech jejích nadějí.

Kathryn chodí osobně na místo pouze v případě, že jméno dekoratéra je dostatečně významné, protože je zapotřebí určitý taneček: *Váš design se nám líbí* tolik*, že ho chceme v časopise, ale tadyhle Rory to ještě kapku upraví. Ne, žádný konkrétní důvod.* Je to ale proto, že co vypadá fantasticky ve skutečnosti, nevypadá tak dobře na fotkách. Jemné vrstvy prohlubující se šedi vypadají na obrázku monochromaticky ploché a vyžadují, aby za sedačkou na zdi visel fuchsiový přehoz z pokoje pro hosty. Jindy zase musím kvůli struktuře použít nadýchaný polštářek z dětského pokoje nebo z pokoje pro chůvu. Často se stává, že lidé vybraní pro focení propadnou euforii a hned vyběhnou nakupovat nesmysly, aby dům ještě vylepšili. A my v určený den dorazíme do domu, který vypadá jako z hororu. Měním závěsy, stěhuji sedačky, převěšuji obrazy, to vše pod přísným dohledem dekoratéra, který by mě nejradši praštil po hlavě nejbližší bustou.

„Ach, Kathryn, drahoušku, tady jsi." Designér Kevin Kliborne k ní doslova doklouzal. Říká se, že si změnil příjmení z původního Cliborne, aby neměl iniciály KC. A předtím ho změnil z původního Pinkus, což je pochopitelné.

„Kevine." Křečovitý úsměv. Kathryn nenávidí, když se jí říká drahoušku. Trapnější oslovení už snad ani neexistuje, ale jí tak ještě ke všemu říkával její bývalý manžel. „Jak to jde?"

„Máme trochu problém se světlem," zahučel Glen, když

si i ona nasadila sluneční brýle. „Můžeme udělat venkovní pokoje večer?“

„Ne.“

„Před západem slunce?“

„Ne.“

„Vrátit se, až bude pršet?“

„Glene,“ řekla ostře. „Naší značkou jsou přepychové domy zachycené v dokonalém ranním světle.“ Odběhl pryč, aby vymyslel nějakou strategii, anebo možná proto, aby se zavřel do koupelny a tam si zapálil jointa. Vtom jsem si všimla, že se Kathryn třesou ruce.

„Kathryn, nedala by sis trochu džusu?“

Unikl jí ironický úsměv. „Už ani nevím, kdy jsem naposledy měla džus.“ Za skly slunečních brýlí bylo znát, že jí zvlhly koutky očí. Což je v podstatě pláč. To ale rozhodně není slovo, se kterým by se mohla Kathryn spojovat. Položila mi ruku na paži. „Nevěděla jsem, že dnes tu máme tebe.“

„Ode dneška kdykoliv budeš chtít,“ řekla jsem jí. „Maya šla dnes ráno poprvé do školky a já můžu znova začít.“

„Hm,“ broukla a odvrátila se, aby zkontrolovala Kevinův výběr. „Paní Hellerová?“ zavolala. „Můžu si u vás odskočit?“

„Samozřejmě! V hale hned za galerií!“

Kathryn mě nenuceně vedla tím směrem a bez ustání mluvila o tom, jak jsou epoxidové podlahy položeny a vyleštěny tak, aby to vypadalo jako jednolitý bílý povrch bez jakéhokoliv spoje, dokud jsme nebyly v předsíni úplně samy, a pak mě zatáhla do koupelny s sebou.

Byl to malý prostor obložený zrcadly, takže jsme se odrážely ve všech směrech až do nekonečna. Kalhotky bych si tady nestáhla ani v nejdivočejším snu. Působilo to dojmem šatny na steroidech.

„Tohle stoprocentně navrhl chlap," usoudila Kathryn.

„Kathryn, co se děje?"

„Asher se mnou chce vyjebat." Tázavě jsem se na ni podívala. Nejen proto, že za celou dobu, co ji znám, jsem ji teprve teď slyšela říct sprosté slovo.

„Ne doslova, proboha, to je nechutná představa." Asher Hummel je hlavním editorem časopisu *Narcis*, který udává módní tón celému Hollywoodu. Asher je tedy něco jako Kathrynino profesní dvojče. Každý z nich je prezidentem jedné ze dvou nejvíce vydělávajících částí vydavatelství Stellar Media, a na oba otcovsky dohlíží osmdesátiletý mediální magnát Mort Studecker. „Nabíjí zbraně, aby se mě zbavil."

„Ale jak by mohl? Ty přece *jsi* Stellar."

Kathryn popadla z háčku ručník a zkroutila ho tak, že jí na tenisem vytrénovaných rukou vyskočily žíly. „Kdyby to bylo v devadesátých letech, tak bychom si prostě o sobě navzájem mysleli své. Já o něm, že to je šašek, a on o mně, že jsem mrcha. Vyměňovali bychom si vánoční dárky a žili dál svůj život. Ale devadesátky jsou dávno pryč, my teď potřebujeme šikovné ruce a on je nemá. Je to jenom hloupý opičák."

„Co se stalo?" Připadala jsem si, jako když se o přestávce na střední schovávám na záchodě s kapitánkou roztleskávaček. Nejraději bych jí nabídla lak na vlasy.

„Nechala jsem v inzerci hlavně podvazky, šle, žvýkačky a spínací špendlíky."

„Máš fantastickou sledovanost," souhlasila jsem.

„Jenže Asherova inzerce je na stejné úrovni jako moje. Mort ovšem vůbec nebere v úvahu to, že inzerát vedle portrétu celebrity prodáš i ve spaní." Ručník se začal trhat.

„Provedl ti něco Asher?"

„Neměla bych ti to říkat," vyhrkla. „Panebože, tady se nedá nikam podívat. K čemu takovou místnost udělali? To tu chtěli pořádat orgie, nebo co?" Trhla hlavou prudce doprava, tepna na krku jí pulzovala... „Před pár měsíci Asher navrhl, aby Stellar investoval do nového internetového projektu. Jmenuje se to JeuneBug a založily to nějaké dvanáctileté školačky, co právě vyšly z obchodní akademie. Celá ta věc je nevyzkoušená a já jsem hlasovala proti. *Dnes* jsem zjistila, že Asher přemluvil Morta, aby do toho investoval pět milionů dolarů. Pět milionů! Takže jsem se na tenhle JeuneBug zašla podívat a požádala je o přehled startovních investic. Jenže jsem byla zdvořile odmítnuta."

„Oni tě *odmítli*?" byla jsem v šoku.

„Řekli mi, že děvčata se zodpovídají pouze Asherovi. Ale ten přece nemyslí hlavou." Zvedla obočí. „Tohle je příšerný byt. Cítím se tady jako chycená v zubech někoho, kdo nosí rovnátka." Pak se na mě zkoumavě podívala, a když si brýlemi nadzvedla mikádo, zformovala se jí v hlavě myšlenka. „Potřebují někoho na interiéry. Nemůžu tě tam poslat, ani tě doporučit, nesmí se ani dozvědět, že jsme přítelkyně. Ale taková práce by ti mohla změnit celý život."

„Což o to, změnu potřebuju, to je fakt. Ale pracovat pro školačky, co tě odmítly? To nevím."

V opálené tváři jí zářily oči jako zelené drahokamy. „Cítím v kostech, že bys mohla být perfektní. A já se nemýlím."

Musela jsem se zasmát. „Vidíš, a právě proto jsi tím, čím jsi," řekla jsem.

„Že by?" hodila ručník do zrcadly obloženého koše.

„Protože já se mýlím pořád."

Kapitola 3

V druháku na vysoké jsem u Armády spásy ukořistila zelené kovbojské kozačky, které byly symbolem westernové módy ve stylu Sheryl Crow. Nosila jsem k nim vesty z obleků po dědečkovi a další doplňky, které byste možná našli ve skladišti kostýmů někde na Divokém západě.

Rodiče doufali, že se moje umělecké období chýlí ke konci, a tak mi s nadšením sehnali letní brigádu za přepážkou v bance. Práce vyžadovala týdenní zaškolení v místnosti bez oken v obří kancelářské budově. Osm hodin denně jsem pod dozorem ženy s kamenným výrazem zpracovávala bankovní stvrzenky, které byly vyplněny na jména postav z Disneyho filmů. Myška Minnie si chce vyzvednout osmnáct dolarů a vložit pět dolarů na ověřené šeky pro Kačera Donalda. Pes Goofy si přeje převést peníze na svůj spořicí účet. Kačenka Daisy chce provést penalizovaný výběr ze svého penzijního účtu, protože je pravděpodobně závislá na metadonu. Propustili mě proto, že jsem se tomu bez přestání smála.

Rodiče z toho byli tenkrát hluboce zarmouceni, ale já jim

rozumím až teď, když jsem sama matka a manželka. Celou noc jsem tenkrát strávila za garáží s cigaretou a písničkami od Smashing Pumpkins ve walkmanu. Pak jsem si natáhla svoje kovbojské boty a chodila po hlavní ulici od dveří ke dveřím. Ještě ten večer jsem si našla brigádu jako servírka, což mi sedělo daleko víc, a k tomu přítele, který mi neseděl vůbec. Ale jako příjemné rozptýlení na těch osm týdnů prázdnin ušel a podle Facebooku se nakonec šťastně oženil v Las Vegas. To bylo naposledy, co jsem bydlela doma.

Ráno potom, co Blake odjel natáčet s Petem, vzbudila jsem se s vědomím, že nastal čas, abych převzala otěže. Zatímco on se *socializoval* – což ve skutečnosti znamená, že mu jeho zplihlé ego mají znovu nafouknout kamarádi, co platí jen komplimenty a pivem – já a moje kovbojské boty jsme musely zachránit situaci.

Brzy ráno, ještě než portýři postříkali hadicemi rozpálené chodníky, požádala jsem Clivea, aby zavolal do redakce JeuneBug a domluvil mi vstupní pohovor. Jestli opravdu potřebují nějaké ‚vedení', jak to nazvala Kathryn, zamířila jsem tam s úmyslem nakopat jim zadek.

Ten den bylo v New Yorku zase příšerné vedro, a než jsem dopravila děti do školy a sebe na Heraldovo náměstí, smlouvala jsem v duchu jako Faust – panebože, prosím, obléknu si na sebe všechno, co mám, a budu se prodírat závějemi sněhu, jen ať už se ochladí. Ani si nevzpomínám, jaké to je, když člověk mrzne, ale určitě je to lepší než tohle vedro.

Výtah mě vyvezl do desátého patra, kde mě mezi ostře růžovými stěnami doslova orgasmicky ovanula ledová klimatizace. Recepční, která mě pustila dovnitř, na sobě měla

svetřík zapnutý přes krátký overal s klikyhákovým vzorem a legíny. Herečka Lena Dunhamová svým stylem ovlivnila módu natolik, že teď jsou legíny běžné i v kanceláři. Dívky všech možných tvarů na sobě mají oblečení, kterému bych dřív neřekla jinak než punčocháče, a v něm teď zvedají telefony a roznáší lejstra. „Přišla jsem za Taylor a Kim, očekávají mě."

Kývla hlavou, jako že mě možná slyšela. Anebo taky ne. „V devět," dodala jsem a posadila se vedle poníka My Little Pony v životní velikosti posázeného drahokamy. Uklidnilo mě, že jsem se kdysi setkala s jeho tvůrcem – je to Holanďan tak ošuntělý, jako je jeho umění okázalé. Pak jsem zaslechla zvuk, který zněl, jako když někdo bouchá baletními piškoty o zeď, aby změkly. A zpoza rohu vyšly...

„Dobrý den, jsem Taylor," představila se krátce. Opálené, štíhlé děvčátko s dlouhými hnědými vlasy až po pás. Jistě měří sto osmdesát i bez podpatků. Kdybych ji takhle potkala na ulici v upnutých šatech bez rukávů a s okrajem sukně tři centimetry pod zadkem, pomyslela bych si, že to je tanečnice na cestě do klubu.

„A já jsem Kimmy." Měla platinové blond vlasy rozdělené uprostřed a smotané do nízkého drdolu, který zdůrazňoval světle modré oči.

„Rory." Přiblížila jsem se k ní, ale ruku mi nepodala. Měla ruce složené pod bradou a držela si jimi černé rukávy. Byly jí vidět jen špičky prstů u nohou a hřbety rukou. Snažila jsem se zjistit, co má vlastně na sobě, ale i můj nejlepší odhad říkal, že to je obrovský černý svetr, který drží na místě jen silou vůle.

Vůbec jsem nečekala, že ty dvě budou vypadat takhle.

Zdálo se, že si jen odskočily během svých dnů mezi dvěma ročníky na univerzitě. Byly natolik geniální? Vypadal by takhle Mark Zuckerberg, kdyby byl dívka?

Obě dívky se beze slova otočily a jednohlasně odklapaly. Taylor v botách, co nahlas křičely „bojte se mě" a Kimmy v gejšovských dřevácích. Na vzdáleném konci řídce zalidněné redakce oddělovala dvě kanceláře od zbytku open space skleněná stěna.

„Pojďte dál, posaďte se," nařídila mi Taylor a ukázala na čalouněnou židli naproti svému pracovnímu stolu s potiskem hadí kůže. Kimmy se opatrně poskládala na nízký marocký sedák, takže seděla na úrovni mých kolen. Taylor otevřela víčko termohrnku s nápisem ČÍČA vyvedeným velkými stříbrnými písmeny a nalila si do něj kávu ze *Starbucks*.

„To jsou krásné prostory," řekla jsem při pohledu na open space, jako kdybych měla vyhlídku na Louvre.

„Moje máma nám půjčila designéra," řekla Kimmy chraplavým hlasem.

Taylor po ní střelila umlčujícím pohledem, takže se Kimmy ještě více přikrčila. Vypadala teď jako zvíře na fotce v *National Geographic,* které čeká na útok predátora. „Takže vy chcete pracovat pro JeuneBug," vyzvala mě.

„Myslím, že tady začínáte s něčím úžasným." Zatím ještě nic neukázaly, ale svůj odhad jsem stavěla na dosud prázdné internetové stránce. Stálo tam jen: *Počkejte si na to!* „Ráda bych se od vás něco o vzniku JeuneBug dozvěděla."

Taylor se opřela, přejela si žebra a chytla se madel na křesle. „JeuneBug jsme vytvořily na základě naší závěrečné práce: Stará média? Koho zajímají? Obří společnosti se snaží přizpůsobit době, ale nám to připadá, že jen chtějí naučit koně

rychleji běhat, místo aby vynalezly auto. A my jsme ti, kdo teď vynalézají auto."

Snažila jsem se vší silou, aby mi neupovadl úsměv. „To je velice zajímavé," mumlala jsem.

Taylor zkřížila oholené paže. „Jsme výhradně digitální obchod, technologická společnost, která vydává médium, místo abychom byli mediální společnost, která používá technologie. Všechno, co děláme, je optimalizováno."

„Všechno," dodala Kimmy jako ozvěna a rozkašlala se.

„Samozřejmě. To je chytré." Žádná reakce. „Možná bych vám mohla ukázat své portfolio?" sáhla jsem do kabelky.

„Už si vás hledám na Googlu," Taylor ukázala prstem na monitor počítače. Kimmy se zvedla, obešla stůl a přidala se k ní. Seděla jsem s koleny u sebe, zatímco ty dvě projížděly na internetu všechno, co je spojené s mým jménem. *Proč jsem si nikdy nezkusila vyhledat samu sebe?*

„Vy už to děláte dlouho," poznamenala Kimmy lakonicky.

„To ano, pracovala jsem doslova s každým známým designérem. Přišla jsem k tomu přes divadlo, takže vím, jak dosáhnout dramatického efektu, a mám oko pro titulní stránku."

„A měla jste trvalou."

„Prosím?"

„Měla jste trvalou?" zeptala se Kimmy.

„Ano... v šestém ročníku. Promiňte, vy se díváte na..."

„Facebook." Taylor zírala na monitor.

S hrůzou jsem si v duchu projela fotky, které tam zveřejnili členové mojí rodiny.

„Ale to je milé, jak vám vůbec nezáleží na tom, jak vypadáte v plavkách. Jako v reklamě od Dove. Takže jste promovala v roce...?"

„1995."

Taylor a Kimmy se na sebe podívaly.

„Rory." Taylor udělala pauzu, pravděpodobně proto, aby se v ní moje osobnost docela utopila. „My klademe obzvláštní důraz..."

„Obzvláštní."

Začínala jsem si říkat, že Kimmy je na výplatní pásce vedena jako dvorní Taylořina gospelová zpěvačka.

„ – na předpoklad, že tuto společnost budujeme od základů bez jakýchkoliv předsudků. Nehodláme se zdržovat žádným způsobem práce, který, upřímně řečeno, v dnešní době už nefunguje. Nechceme sem přivést mozky, které myslí postaru."

Moje teta, která se denně dívá na videokazety s nahranými nekonečnými seriály, ta myslí postaru. Já jsem v *Hunger Games* na straně Katniss a mám erotické sny o Adamu Levineovi, zpěváku skupiny Maroon 5.

Potom Kimmy prudce položila dlaň na Taylořino rameno. „To je pokojíček pro syna Kanye Westa?"

„Ano," odpověděla jsem.

„Vy jste pracovala s Kanyem?" Získala jsem Taylořinu pozornost.

„Ano." Ve skutečnosti jsem jen pomáhala fotit dětský pokoj, který navrhl jeho dekoratér pro chůvu, aby v něm vychovávala jeho syna, ale ano, v podstatě ano.

„Takže vy pracujete s celebritami?"

„No jistě," řekla jsem.

„S celebritami, co mají děti?"

„Samozřejmě, Elton John, Pink, Gwen Stefani," měla jsem pocit, že ani nevědí, co fotografický stylista *dělá*. „Dě-

lám rockový styl, který do JeuneBug dobře zapadne.“ Ať už bude JeuneBug cokoli.

„Nemá nám kdo spravovat designovou přílohu,“ řekla Kimmy svým konečkům prstů.

Napřímila jsem se. „Tam bych vám mohla být užitečná,“ shrnula jsem to. Potom, co si mě vyhledaly na Googlu, to znělo jako pozvání na zmrzlinu, které následuje po orálním sexu. Taylor můj pohled vydržela. „JeuneBug se chystá zaplnit masivní díru na trhu. Masivní. Projděte se po Madison Avenue od Osmdesáté šesté po Devadesátou šestou ulici a co uvidíte?“

V duchu se mi před očima vybavila řada nejdražších značkových obchodů pro děti – Armani Kids, Bonpoint, Crewcuts, Magic Windows, Jacadi, Rosie Pope, ten britský obchod s titanovým kočárkem ve výloze. Čtyřleté dítě by tady za oblečení utratilo celé své roční úspory jen v pár obchodech. Možná v jediném. „Dětské obchody.“

„Ty butiky prodávají šaty za pět set dolarů tak rychle, že je nestačí dodávat ze skladu, ale nikdo už se těch zákazníků dál neptá, kde rádi jedí, kde se nechají česat, kam chtějí na dovolenou.“

„Těmi zákazníky myslíte...?“

„JeuneBug je první lifestylovou webstránkou pro děti,“ odpověděla triumfálně Taylor.

„Dětský životní styl?“ zakašlala jsem.

„Ano.“ Založila si ruce a Kimmy naznačila úsměv. Představovala jsem si, jaký asi životní styl má Wynn. Počítá se do stylu i lego?

Taylořiny oči pod obloukem umělých řas zazářily jako diamanty zpod slamáku. „Hlava vám to nebere, že? A to jsme

ještě nezmínily náš patentovaný software. Stránka bude fungovat jako katalog. Časopisy už se příliš dlouho spoléhají na to, že prezentování značek na redakčních stránkách jim přinese profit. Zoufale se tak snaží, aby si u nich slavné značky zaplatily inzerci, ale ve skutečnosti jim to zdroje příjmu snižuje. V našem digitálním magazínu kliknete na jakoukoliv položku a rovnou si ji můžete koupit. *A my* za to dostaneme zaplaceno."

„Takže stránky jsou rozformátovány jako inzertní rubrika časopisu *InStyle*?" zeptala jsem se.

„Ale ne," odsekla. Natočila ke mně monitor, aby mi ukázala fotografii. Běží na ní batole v Central Parku a na sobě má šaty krásnější, než byly mé svatební šaty. „Vypadá to jako kterákoliv stránka v časopise, že?" *Vogue pro ty, kdo ještě nemají zuby*, pomyslela jsem si. „Ale když zákazník klikne na šaty, nebo boty, nebo čelenku, koupí si je!"

„I děti?"

„Matky. Ale v aplikaci budeme mít funkci, kde si taky děti můžou vybírat a klikat. Ale všechno, co si vyberou, zadrží *concierge*..."

„Nesnášíme název nákupní košík. Je to tak..." Kimmy se otřásla.

„... dokud to maminka neschválí."

„No tedy." Na víc jsem se nezmohla. „Jak vynalézavé. A jaká by to byla pozice?"

„Vedla byste přílohu *Být*," odpověděla Kimmy.

„Příloha je to, čemu tištěná média říkají rubrika," dodala Taylor, jako bych byla zahraniční studentka na stáži.

„Ano, s tím jsem obeznámena. Moje nejlepší přítelkyně vede rodičovskou přílohu v *Huffington Post*. Co je obsahem přílohy *Být*?" zeptala jsem se.

„Interiéry," objasnila Taylor.

„Protože děti by měly mít prostor, kde chtějí jen tak… být," vysvětlila Kimmy.

Na mobilu mi zavibroval příchozí hovor. Típla jsem ho, ale stačila se mrknout. Na displeji stálo ‚manžel Blake'. „Promiňte," omluvila jsem se. „Lidé od Lady Gaga. Podívejte, pravda je asi taková." Tyhle dvě holky potřebují moje vedení asi tak, jako potřebují, abych je naučila vyšívat (což klidně můžu). „Můžete si sehnat někoho mladšího, kdo vám někde ve srubu šikovně naaranžuje parohy, ale já znám luxus. Znám slávu a lesk. Luxus, z jakého se vám zatají dech. A dokážu ho přetlumočit lidem všech věkových i demografických skupin. Měla bych se zmínit, že mám dva přesně takové malé zákazníky doma." A kdyby mi tahle práce zaplnila kreditku a pomohla mi složit hotovost na drahá rovnátka, co budou už brzy potřebovat, hodila by se mi tím víc.

„Hm," řekla zamyšleně Taylor. Protože už jsem pracovala se spoustou lidí, co mají extrémně velké ego, věděla jsem, že mojí jedinou devízou je to, co řeknu, a mojí jedinou nadějí je odejít. Nesmím prosit. To není dobré. „Ráda jsem vás poznala, Taylor. Kimmy. Mám teď svou první letošní rodičovskou schůzku, takže musím..."

„A pro vás by to nebyl problém?" zeptala se Taylor, když jsem si brala kabelku.

„Co by nebyl problém?" postavila jsem se.

„Že musíte odcházet brzy kvůli... dětem."

„Děti? Žádný problém, stejně jako pro ostatní tady v redakci, kteří je mají," ujistila jsem je.

„To ne, tady nikdo děti nemá," zkřížila ruce na prsou, jako bych naznačila, že její zaměstnanci mají pohlavní chorobu. „Ani náhodou."

„Chápu.“ Pro děti – od dětí. Ach jo.

„Ozveme se vám.“

Když byl Blake pracovně pryč, Skype byl pro nás učiněný zázrak. Mohl být v kontaktu s Wynnem a Mayou. Dokonce ani když jsme si nemohli popovídat přes den, pokaždé jsme si stačili dát přes Skype pusu na dobrou noc, než jsme odpadli.

„Promiň, že jsem to předtím nevzala,“ řekla jsem do sluchátek, když jsem zhasla a zhroutila se do postele. „Jak to jde?“ zeptala jsem se a uvědomila si, že Wynnova učebnice do fyziky, kterou jsem mu chtěla už před spoustou hodin nachystat do tašky, leží na mém polštáři.

„Dobře. Je vedro.“

„Já vím. Už mě to hrozně nebaví.“ Přinutila jsem se vstát a knížku odnést. „Hádej co. Možná pro tebe mám skvělou zprávu.“

„Jo?“

„Myslím, že jsem si našla práci na plný úvazek.“ Zavřela jsem za sebou dveře do chladné ložnice. „Je to nová společnost, jmenuje se JeuneBug. Možná budu muset pracovat dlouho do večera, ale zatím to vypadá, že Stellar v ně opravdu věří.“

„Jsem pryč teprve jeden den,“ řekl.

„Stalo se to dost rychle, ale pro nás by to mohlo být východisko...“

„Protože nevěříš, že se z toho dostanu?“

„To ne, Blakeu. Jenom si myslím, že jeden z nás by měl...“

Jeho hlasitý výdech mě zastavil.

Seškrábla jsem kopeček zaschlého vosku z jeho nočního

stolku. Pozůstatek z mnohem romantičtějších nocí. „Ty holky, co to vedou, jsou vážně případ," pokusila jsem se konverzaci zlehčit. „Pochopitelně jsou strašně chytré, ale ten přístup..."

„Co když dostanu práci já? Kdo bude vyzvedávat děti?" *Určitě budeme mít tolik štěstí, že nás zaměstnají oba současně.*

„Děti jsou ve škole do šesti. Tak si seženeme hlídání." Smetla jsem drobky do dlaně. „Ale jestli chceš probrat, jak to uděláme... tak..." postupovala jsem opatrně. „Co si o tom myslíš?"

„Nechci

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázku. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!